

UNA PAUSA IMPOSADA I TORNA ALS ESCENARIS

Un jove cantant de futur

D'ell deien que era l'home que necessitava la cançó. Però se n'anà a la mili i molts li perdérem el rastre. Ara ha tornat amb un seguit de recitals per Alacant.

Vicent Partal

Ha arribat a la redacció traginant una bossa enorme i amb un fullard negre al coll. Tot just ha passat la línia dels vint anys i ja pot presentar-se dient: «Soc Joan Amèric, cantant». Un dels cantants joves del nostre país que causa més sensació entre els qui l'han escoltat.

—¿És Amèric o Americ?

—En realitat, ni una cosa ni l'altra. El meu cognom és napolità i és Amèrico. El que passa és que, quan vaig començar a anar a l'institut, els meus amics començaren a dir-me Amèric, i Amèric m'he quedat. De fet, ja no em sent còmode amb cap altre nom.

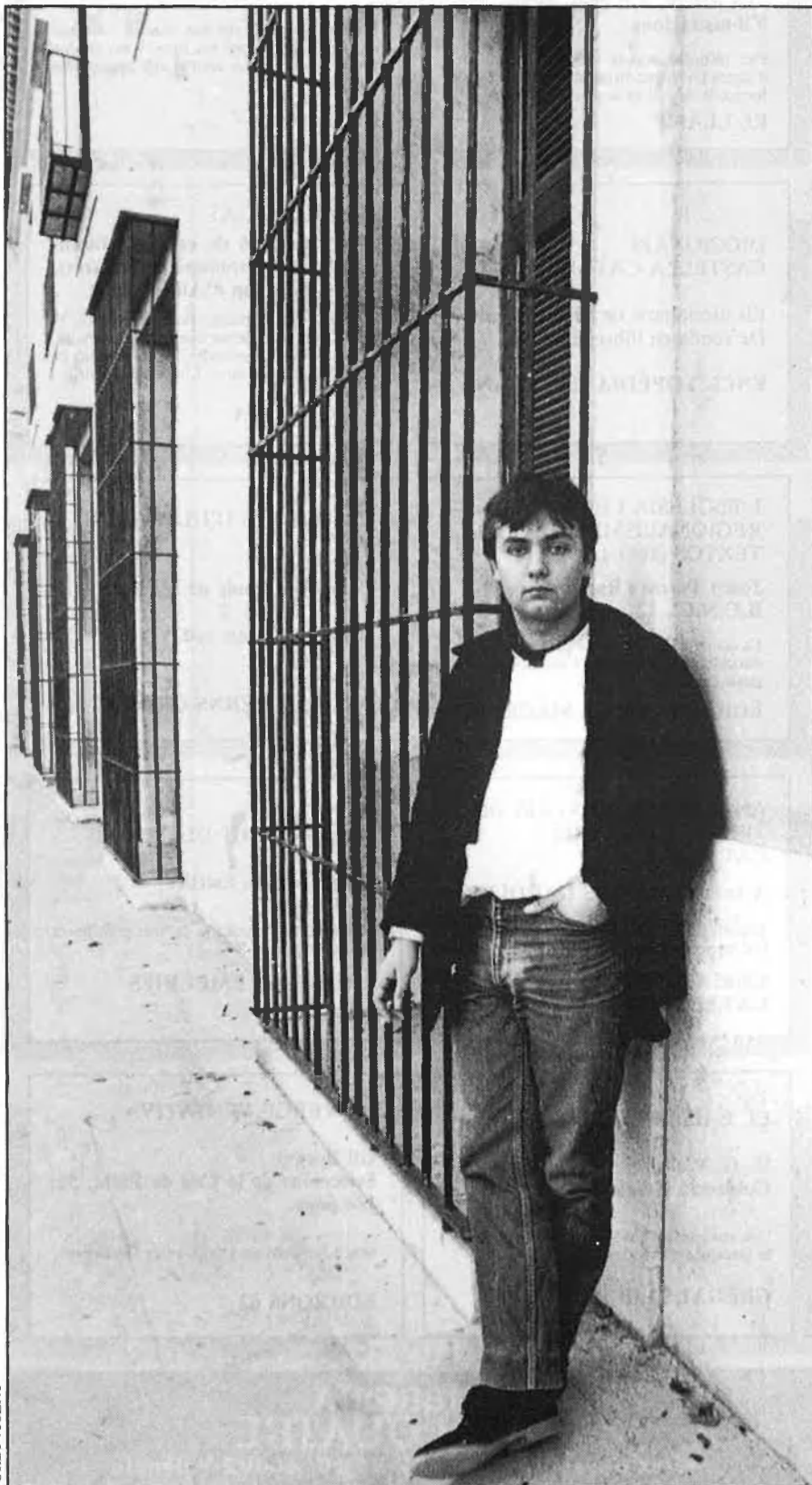
—Deixem-ho en Amèric, doncs. Tu als dinou anys actues en televisió, als vint-i-un fas tandes de recitals per dia durant un mes. ¿No és molta pressa, tot això?

—No ho sé. Sé que porte cantant des dels quinze anys i, clar, això en són sis. En sis anys es pot treballar molt. Vaig començar en l'institut quan vaig conèixer un grup de gent que es pelava les classes per anar-se'n a cantar, i que cantava no només cançons dels Beatles o del Llach sinó també pròpies. Total, que allí em van ensenyar que es podia fer una cançó. D'aleshores ençà hi ha un camí que no sé si he fet ràpidament o a poc a poc.

—Però no és massa normal que un cantant fins ara quasi desconegut com tu, que encara no ha gravat cap disc i tot això, aparega de sobte en un programa de televisió. Ni que siga en el circuit català...

—Això és que té la seua història. A mi, un dia els del grup Carraixet em

«Porte cantant des dels quinze anys, i en són molts...»

JORDI VICENT

NOVETATS EN LLIBRES

VIVÈNCIES D'UN SEPARATISTA

Josep Maria Murià
«La Rella», 176 pàgs. amb 9 il·lustracions

Per primera vegada un separatista dels d'abans (independentista d'ara) ens relata en forma de memòries la seva trajectòria.

EL LLAMP

ÉS MOLT SENZILL, DIGUEU-LI CATALUNYA

Josep Guia

L'autor, un català del sud, com ell s'anomena, diu les coses pel seu nom, i ens fa una proposta que trenca amb el vell catalanisme regionalista.

EL LLAMP

DICCIONARI CASTELLÀ-CATALÀ

Els diccionaris de l'Enciclopèdia. De venda en llibreries.

ENCICLOPÈDIA CATALANA

COMPARE GAT

Una col·lecció de contes infantils universals, acuradament il·lustrats. Versió catalana d'Albert Jané.

La caputxeta vermella, Janot i Guideta, El soldat de plom, Jaume i la moneta màgica, La ventafocs, El pescador i la seva dona, La bella dorment del bosc, L'ocatera, La Bella i la bèstia...

BARCANOVA

L'ESGLÉSIA I EL REGIONALISME I ALTRES TEXTOS (1887-1899)

Josep Torras i Bages,
B.C.N.C., 12

La construcció torrasiana presenta una indisociabilitat total entre Catalunya i l'Església catòlica.

EDICIONS DE LA MAGRANA

CRÒNIQUES D'ULTRASON

J. V. Foix
Col·lecció l'amic de les arts.

El darrer llibre inèdit de J. V. Foix.

EDICIONS DEL QUADERNS CREMA

ANÀLISI I COMENTARI DE TEXTOS LITERARIS CATALANS

A cura de **NARCÍS GAROLERA**

Volums III i IV, i reedició dels volums I i II. Col·lecció manuals Curial, nùms. 5/6 i 8/9.

CURIAL EDICIONS CATALANES

CANÇONERET DE RIPOLL

Vicent Andrés Estellés

L'últim llibre de poemes del més gran poeta valencià del segle XX.

EDITORIAL EMPÚRIES

EL PAÍS DELS CECS

H. G. Wells
Col·lecció Gregal Juvenil.

Una apassionant història d'un dels clàssics de la literatura d'aventures.

GREGAL LLIBRES

LA VERGE VENJATIVA

Gil Brewer
Seleccions de la Cua de Palla, 52, 144 pàgs.

Sexe i fatalitat, un gran títol de Gil Brewer.

EDICIONS 62

presentaren un tal Enric Frigola, que resulta que tenia un programa en televisió. El cas és que em demanà una cinta per escoltar-la i, al poc de temps, em cridà per participar en el seu programa, precisament en el de cap d'any, que era l'últim que feia. Això és tot.

—¿El cap d'any de quin any?

—No ho sé, perquè jo, en això dels anys, no en porte el compte. Vaig fer la mili l'any passat; així, doncs, deu fer-ne dos o tres.

—Per cert, ¿com això de la mili?

—Uff, imagina't un senyor d'Alzira servint Espanya i fent-ho a Àfrica. Una relació contradictòria de nacionalitats. Jo, el que passa, és que feia filosofia...

—Pura...

—Si ho vols així. Ara ja no n'hi ha.

—Bé, feies filosofia, ¿i què passà?

—Passà que quan va i demane la pròrroga em manca un paper que m'havia d'arribar de Madrid i em diuen que res, que embarca't i fes cap a Tenerife. I allà que em van portar. I encara com vaig tenir la sort de trobar un xicot de Girona que era l'organista de la capella —i que ara porte com a músic en el meu grup—, que es va dedicar a ensenyar-me piano per aprofitar el temps. De tota manera, als pocs dies em vaig pegar un bac fortíssim i se m'acabà allò que diuen la mili.

—¿Un bac?

—Sí, és que jo estava en una d'aquelles companyies acrobàtiques d'operacions especials, no sé per quina raó, i a la quarta acrobàcia que em feren fer aconseguiren de carregar-se la meua columna i em van produir una sifoesciosi; és a dir, una desviació de columna en dues direccions, que em portà a la farmaciola per tot el que em restava de mili.

—¿I allà al quarter podies fer cançons?

—Era molt difícil. Idees, unes quantes, i algunes melodies, però cançons senceres, només en vaig fer una.

Joan Amèric parla movent molt les mans, en uns gestos que segurament són la resta dels orígens italians del seu cognom. I fuma, fuma contínuament, «perquè ara no tinc actuacions molt a prop», diu.

—Tu fas la imatge d'un cantant molt clàssic dins la cançó, en un moment en què companys teus que estan començant també es decanten per formes noves, el roc, el pop. ¿Té alguna cosa a veure això amb el fet que començares fa sis anys...?

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València

JORDI VICENT

«La meua manera d'expressar un estat anímic és a través d'una melodia».

—La veritat és que no ho sé. Jo només sé que faig unes cançons, que cree unes melodies. Si m'agraden, els pose una lletra, i més tard, tinc la poca vergonya de cantar-les en públic.

—O siga que primer fas la música i després la lletra.

—Sí, la meua manera d'expressar un estat anímic és a través d'una melodia i no d'una frase.

—¿I d'on beu la teua música?

—De moltes fonts. Un dia vaig escoltar, per exemple, una *bossanova* i després d'atipar-me d'escoltar Toquinho, Maria Creuza, els cantants brasilers, va i resulta que em pose a compondre i apareix tot això. Les *bossanoves* que poden fer-se a la Ribera, clar. També escoltava molt, al principi, Dylan i Neil Young. Tot són coses que influeixen...

—I les lletres són sempre teues.

—No. Tinc musicat un poema de l'Estellés, però va ser una casualitat: allò que obris el llibre, llegeixes els tres primers versos i, quan te n'adones, ja els estàs taral·lejant. Però normalment, sí, faig jo les lletres.

—Escolta, ¿i resulta molt difícil ara començar en el món de les cançons?

—És fotut. Jo crec que ja d'entrada fer cançó en català és anar contracorrent. Sembla que no resultes còmode a la gent que té el poder, veuen en tu immediatament un possible enemic, i no t'ajuden, clar.

—¿Creus doncs que cantar en cata-

là segueix tenint un component polític?

—No, a pesar del que acabe de dir, crec que principalment hi ha una necessitat de comunicació que s'expressa en un idioma, i prou. En un moment concret, és cert que poden haver-hi motivacions polítiques en una cançó, però em fa la impressió que no és aquest el tema principal. Tu, des del moment en què fas una lletra, intentes transmetre uns sentiments i hi ha moments en què pots parlar d'una flor i moments en què recordes que d'Avidesa han despatxat 58 treballadors, i resulta que un d'ells és el teu pare. Tot això afecta i pot motivar cançons, evidentment. Però l'eix principal és sempre la comunicació.

—¿I quina sensació comuniqués amb més facilitat?

—No les polítiques. Cantant, no, tot i que personalment em sent fins i tot militant d'una idea, que no d'un partit; però reconec que cantant no és el tema que més m'estimula. Componc espontàniament quan em sent ric i ple d'afectivitat i d'emotivitat.

—Estem vorejant la paraula amor...

—Sí, sí. Podríem definir així la majoria de les meues cançons. Però hi ha vegades que inclús parle de les pròpies cançons, una espècie de metacançons...

—Una pregunta estúpida: tu estu-

dies filosofia. ¿Què vols ser, filòsof o cantant?

—Cantant, evidentment. Si vols que et siga sincer, a mi, en realitat, el que m'agradaria és no fer res. Però com això és molt difícil, preferesc cantar a fer qualsevol altra cosa. N'hi hauria una que m'agradaria, però és molt difícil...

—Digues-la...

—No, no. És una barbaritat, una brofegada mediterrània.

—Ah, molt bé, entesos.

Amèric riu amb ganes quan ho fa i se li nota una timidesa, no sé si tendria a enrojolar-se quan se'l posa contra la paret, però sap esquivar bé els cops i denota una maduresa impròpia segurament d'un xicot normal de la seua edat. Hi ha un personatge que l'ha empentat molt per la vida de la música, tot i que segurament cap dels dos no ho acabaria de reconèixer.

—Amèric, ¿què deus a Llach?

—Ara mateix un micròfon, dos peus de micròfon i un cable.

—I més coses. No t'escapes.

—Home, el que passa és que Llach va tenir la voluntat d'escoltar una cinta que li havia agradat i animar-me a seguir avant. Jo, quan vaig anar a parlar amb ell, creia que no voldria escoltar-me o vés a saber. El cas és que m'escoltà aquell dia i dies després, que actuava a Alzira, el meu poble, em va animar a seguir cantant. Quan començava a proposar-me projectes, vaig tenir la desgràcia d'haver de fer la mili i, a pesar d'això, ell ha seguit pendent de mi. Ara que ja he tornat, ha continuat animant-me, he fet tres actuacions amb ell i, inclús, m'ha deixat un material, això dels micros, que em feia falta. Va ser un gest molt bonic per la seua banda, que demostra quina classe de persona és.

—Abans d'acabar, dues coses. Primera: projectes.

—Uns quants. Ara he acabat els recitals d'Alacant i és possible que prompte comence una tanda d'actuacions pel Principat. També a la primavera faré de teloner en uns recitals de Llach i Maria del Mar Bonet que organitzarà la Generalitat valenciana... moltes coses.

—I segona: digues el nom d'un filòsof i d'un cantant.

—El filòsof és fàcil, Protàgores. El cantant... ja m'ho poses més difícil. Digues Brel, Silvio Rodríguez, Llach, clar...

Apague el magnetòfon i Amèric replega la seua gran bossa. ¿Un cantant per al futur? □